

Les maduixes més vermelles i intenses

La teua companyia és el que més vaig agrair. En aquells moments incerts, en què no sabia com m'aniria el canvi de tractament, volia pensar que un aire suau bufava de la nostra part. Havíem de ser positives, perquè no ens quedava altra. El no ja el teníem. Ja l'havíem tingut amb els tractaments antics, que no em retardaven la malaltia sinó que inclús m'havien regalat alguns efectes secundaris que no m'eren gens agradables.

Per poder començar-lo, m'havien citat a l'hospital. Una infermera em va prendre la tensió. No havia volgut mirar cap tipus d'informació del que m'anaven a subministrar ni del què em podia passar. Anava a cegues, com en un acte de fe, que l'has de creure sí o sí, sense cap possibilitat de discussió.

Tu i jo ja no discutíem. Feia tant de temps que no ho fèiem, que potser ja no me'n recordava ni del últim cop que ho havíem fet.

Després de pesar-me, la infermera em va atansar un got d'aigua i em van fer engolir una càpsula. Ara tocaria esperar durant vuit hores en els quals em faríem tres electrocardiogrames de control. La vaig mirar sense sospitar res i em vaig atrevir a dir-li amb innocència:

—Tinc la tensió baixa normalment. No crec que amb aquesta càpsula se'm dispari ni em doni taquicàrdies.

Però la infermera em va comentar acte seguit:

—El que haurem de controlar, i per això estàs aquí, és que el cor no se't pari.

Una suor freda em va començar a recórrer, però al veure els teus ulls tan clars que m'indicaven que tot aniria bé, em vaig atrevir a confiar-hi.

Vam passar a una saleta contigua on em monetitzarien amb un aparell que m'aniria mesurant les constants. L'espera seria llarga. Vuit hores que em passarien lentes i en constant vigilància.

Però ens teníem l'una a l'altra. Havies estat l'única persona que s'havia atrevit a acompanyar-me. Potser l'única que sempre havia estat al meu costat i la memòria se'm va començar a omplir de

pensaments en els que estaves tu, perquè formaves part de la meua vida des de que havíem començat l'institut.

I sí, ara també vaig tenir temps per recordar l'última discussió. Havia estat per un tema tan serio que des de llavors t'agraïa que estiguessis amb mi, fent-me costat, malgrat mai t'ho hagués confessat. Recordes aquell llibre que no et vaig retornar? Sense saber-ho, em vas salvar la vida amb ell. Al llegir-lo, vaig tenir el suficient criteri per saber dir que no, quan em van oferir aquella pastilla de disseny a la discoteca a la qual anàvem. Aquells temps passats érem vulnerables, però teníem clar que no volíem experimentar, perquè no hi teníem cap necessitat, que la nostra valentia en saber dir que no era més forta i suficient. Com la nostra amistat, que vam començar a teixir-la arran la possible mort de la protagonista d'aquell llibre.

Dies després, et vaig dir que l'havia perdut i tu entraves en crisi. Vam estar quatre dies sense parlar-nos. Realment me'l vaig quedar per a rellegir-lo a les nits. I a canvi, pel teu aniversari et vaig regalar un llibre de més, malgrat no fora impactant per al teu gust.

Com aquelles maduixes, que anys després vaig descobrir de la mà de Josep Carner i els seus fruits saborosos, el nostre món brillava vermell, jove, fresc i intens. Va ser un dels últims llibres que vaig llegir a l'institut abans d'entrar a la universitat. Ens quedava descobrir tota una vida i no volíem arrossegar-nos al que feien els altres, malgrat fossin desgraciadament la majoria d'aquella època. Potser seríem les rares de l'institut, però més valia ser-ho que estar criant malves. No volíem assumir cap risc de la mà de les drogues.

Mentre em feien l'últim electrocardiograma, vaig pensar com els fàrmacs porten un excessiu control. En canvi, la loteria de que et toqui una substància adulterada o que el teu cos faci reacció i s'alteri amb el simple contacte amb ella per ser incerta, il·legal i no coneguda, tant amb la substància en sí com amb la dosi... Més valia no jugar-se-la, no creus?

A l'arribar a casa, estava tan cansada mentalment pel llarg dia hospitalari, que només volia estirar-me al sofà. Així ho vaig fer i em tapares amb una petita manta que hi havia. Et vaig agrair el gest. Sempre em complaïes, Ivet, malgrat tinguessis coses més importants a fer. Sentia com era una prioritat per tu. Em vaig adormir una estona. No sé quanta, però vaig perdre la consciència per uns moments.

Quan em vaig despertar, vaig recordar el que havia somiat. Caminàvem juntes pels camps de maduixes sense aturar-nos. Tu corries a través d'ells i jo et perseguia. Mentrestant corríem, anàvem creixent i, la ingenuïtat de l'adolescència se'ns convertia en principi de maduresa a l'entrar a l'edat adulta.

I sé que ara ha arribat l'hora d'atrevir-me. M'aixeco del sofà i vaig directa a la prestatgeria. Els meus ulls llisquen uns instants fins que trobo el que busco. T'apropro el llibre. Llegeixes la portada i un calfred et recorre el cos: «Camps de maduixa» de Jordi Sierra i Fabra. Em busques amb la mirada i crec que em vols fer un retret, però no arribo a escoltar-lo. El llibre el tinc des de fa més de vint anys. Poso ulls de disculpa i et dic:

—T'he de donar les gràcies, Ivet. Aquest llibre em va permetre fugir d'aquest món on vaig estar a punt d'entrar. Ara necessito el fetge i els ronyons en bon estat per metabolitzar els tractaments. Menys mal que mai me'ls he castigat ni amb drogues ni amb alcohol. Avui he passat molta por, però confiava en què aquesta càpsula no seria letal, perquè he sentit que estava en bones mans. L'equip mèdic m'ha controlat durant tot els temps i tot ha sortit bé. I he d'estar contenta, perquè no hi ha hagut rebuig. Desitjo tant que aquesta nova medicació em funcioni...

Baixo la mirada... Agafes el llibre i em convides a una partida d'escacs.

—M'agrada com somrius a la vida —em dius després de moure el primer peó.

Saps que hàbil com ets, Ivet, m'acabaràs guanyant la partida, però no per això perdré la il·lusió d'intentar-ho.